

L'hexàgon triangular del mes de maig

Què és el tió? I els carlins? I en carnestoltes?

En el darrer Ple Municipal el nostre grup va presentar una moció que aprofitava la reacció negativa que la nova distribució escolar ha generat en una part de la comunitat educativa, per posar novament sobre la taula els problemes que provoca concentrar els escolars d'altres cultures i els de famílies que tenen problemes socioeconòmics en uns centres públics determinats. Molt a pesar nostre, però, el tema no va poder ser debatut a fons perquè el responsable municipal d'ensenyament no estava per la labor. Com és costum en ell, es va negar a entrar en cap mena de diàleg i es va limitar a repetir sense vehemència la seva particular anàlisi cartesiana de la realitat i a tergiversar les nostres intencions. Avui, amb espai suficient miraré de tornar a emmarcar el tema perquè crec que és important pel nostre futur col·lectiu i pel de l'ensenyament públic.

La distribució geogràfica de les escoles i les decisions dels responsables d'ensenyament (transport escolar, línies per escola, distribució de nens, barems) han determinat que en dues escoles (ara Sant Roc i el Malagrida, en el futur Sant Roc i el

Bisaroques) hi hagi una proporció important de nois que són d'altres cultures i també de nois de famílies amb problemes socioeconòmics. Molts pares i mares pensen que aquesta excessiva concentració complica tan els processos d'aprenentatge com les possibilitats d'integració cultural i social dels nens. És un fet que una part de les famílies que els tocava portar els fills a aquestes escoles opten per l'escola privada si se la poden pagar o per reempadronar-se tècnicament a altres barris de la ciutat i així poder entrar a altres escoles públiques; retroalimentant la concentració. Atès que el problema no rau en l'existència de la població d'altres cultures sinó en l'excessiva concentració en només dos centres, hem proposat fer una nova redistribució que inclogui totes les escoles que s'aprofiten dels beneficis col·lectius, les públiques i les concertades.

Per acabar, és indignant que el regidor d'ensenyament ens acusi de no haver-nos preocupat d'aquest problema fins que ha afectat a una determinada escola de la ciutat que té fama de funcionar bé i de tenir un tarannà progressista. Ell sap que menteix i espero una rectificació. Vegin sinó: 1) quan es va parlar de reduir a una línia l'escola Malagrida, l'Esquerra va advertir que si no es canviava el siste-

ma d'admissió de nens que donava prioritat als criteris socioeconòmics, aquesta escola acumularia la majoria dels problemes de la ciutat. 2) El nostre grup va ser el primer a proposar que les línies que determinen l'escola pública on anirà cada nen siguin mòbils, en veure que molts nois de classe mitjana quedaven exclosos de la matriculació al Malagrida. 3) Quan es va demostrar que faltaven places escolars públiques, ens vàrem manifestar contraris a desdoblir alguna de les escoles existents i partidaris de construir una nova escola en uns terrenys de la Carretera del Morrot prop del cementiri, precisament per poder repartir el centre d'Olot. Afegíem que si el Departament d'Ensenyament es negava a construir un nou edifici, es desdoblés l'escola del Pla de Dalt que és el districte que té un nombre inferior de casos conflictius i que podria assumir, posant un transport, els excedents del centre sense cap conflicte. Però finalment es va doblar l'escola de Sant Roc. El nostre grup n'era contrari perquè el barri no té prou alumnat per dues línies i perquè ja té prou problemes propis com per recollir tots els excedents i tots els desplaçats.

Joan Barnadas i Puigferrer

Olot, maig de 1996

Temps del temps, bon temps

Ningú no pot dir que la calor sigui millor que el fred, ni que el sol sigui més important que la pluja, ni que la neu sigui més benefi-

ciosa que el vent. La dita popular, sempre sàvia, ho defineix d'una manera brillant: "temps del temps, bon temps". L'argument d'aquesta dita podríem aplicar-lo políticament al relleu de l'alcalde de la nostra ciutat. Les comparances sempre són odioses -diuen-; particularment crec que és cert, però encara n'estic més convençut si l'apliquem als comentaris que se senten respecte al relleu de l'alcalde d'Olot. Ningú no pot negar que en Pere Maci-

as tenia unes qualitats excepcionals, cosa que el feien en teoria un alcalde ideal, jove, intel·ligent i amb una carrera tècnica de les de més prestigi, però d'aquí a pensar que després d'ell s'esdevindrà el diluvi, n'hi va un bon tros; tal i com vaig dir en la presa de possessió d'Isabel Brussosa crec que serà una gran alcaldessa.

P.M. ha estat un bon alcalde, malgrat que ha comès errades, cosa que fa tothom, i que la seva gestió té punts molt discutibles, però un cop garbellats i valorats encerts i errors, ens dona un saldo positiu que el fa mereixedor del títol de *bon alcalde*.

Isabel Brussosa té qualitats per aconseguir el mateix títol; té un bon co-

neixement de l'Administració, posseeix experiència de gestió, i li fa una gran il·lusió el càrrec, però a més de tot això, la tasca que li tocarà de fer en el seu mandat és la de contenció de la despesa per tal d'eixugar l'endeutament produït per excessos anteriors, i en aquesta tasca, per altra part del tot necessària, I.B. serà força millor del que hauria estat el seu antecessor.

Solament em resta desitjar a I.B. tota mena d'encerts en la seva gestió pel bé d'Olot i oferir-li la meua lleial oposició, també amb el mateix propòsit.

Joaquim de Trincheria.

